Βροχη και Σήμερα, Δ. Γαλάνη, Α. Παπαδόπουλος, Γ. Σπανός

Ο **Λευτέρης Παπαδόπουλος** (14 Νοεμβρίου 1935) είναι Έλληνας δημοσιογράφος, στιχουργός και ποιητής.

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Οι γονείς του ήταν πρόσφυγες, από την Προύσα ο πατέρας του και από το Νοβοροσίσκ της Ρωσίας η μητέρα του. Πέρασε πολύ δύσκολα παιδικά χρόνια. Σπούδασε νομική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του ως δημοσιογράφος και από το 1959 εως το 2012 συνεργάστηκε ανελλιπώς με την εφημερίδα *Τα Νέα*. Έχει γράψει τα βιβλία: «Επαρχίες της Αθήνας», «Η Τουρκία χωρίς φερετζέ», «Οι παλιοί συμμαθητές», «Ζω από περιέργεια», «Όλα είναι ένα ψέμα», «Μάνος Λοΐζος», «Εν αρχή ην ο Καζαντζίδης», «Είναι γλεντζές, πίνει γάλα», «Δώδεκα πόντους και μισό», «Να συλληφθεί το ντουμάνι», «Μάγκες πιάστε τα γιοφύρια» καθώς και τη μετάφραση του *Άσματος ασμάτων*.

Έχει γράψει και παρουσιάσει αναρίθμητες τηλεοπτικές εκπομπές, και συνεργάστηκε ως στιχουργός σε δεκάδες ταινίες και μιούζικαλ. Ανάμεσά τους: «Γλυκιά Ίρμα» με την Έλλη Λαμπέτη, «Εύθυμη χήρα» με την Αλίκη Βουγιουκλάκη, «Άννυ», «Ο Δρόμος» και πολλά άλλα. Κυκλοφορούν τρία βιβλία με τραγούδια του: «Τα τραγούδια γράφουν την ιστορία τους», «Εκατό ανέκδοτα τραγούδια» και «Τα τραγούδια μου». Είναι μέλος της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών (ΕΣΗΕΑ), της Εταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων και διατέλεσε πρόεδρος της Εταιρείας Μουσικοσυνθετών Ελλάδος. Ανέλαβε δημοσιογραφικές αποστολές στην Αμερική, τη Ρωσία, την Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική. Έχει τιμηθεί με *Βραβείο δημοσιογραφικού διαγωνισμού ΕΣΑΤ* (1965), το *Βραβείο Μπότση* (1995), το *Βραβείο Παυσανία* (2009). Η ΕΣΗΕΑ τον τίμησε επίσης για την προσφορά του, απονέμοντάς του το ανώτατο βραβείο της «ΞΕΝΟΦΩΝ» (2009). Έχει βραβευθεί από τον δήμο Αθηναίων δύο φορές και είναι επίτιμος δημότης του δήμου Πατρέων και Μήθυμνας. Έχει γράψει περί τα 1.200 τραγούδια με τους πιο σημαντικούς Έλληνες συνθέτες και τραγουδιστές. Έχει μεταφράσει ποίηση του Φεδερίκο Γκαρθία Λόρκα, του Πάμπλο Νερούδα και του Ναζίμ Χικμέτ. Ο δίσκος του *Ο Δρόμος*, με αντίτυπα άνω του 1.000.000, κατέχει το ελληνικό ρεκόρ πωλήσεων.

Η **Δήμητρα Γαλάνη** (14 Νοεμβρίου 1952) είναι Ελληνίδα τραγουδίστρια και συνθέτρια.

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Από την παιδική της ηλικία ξεκίνησε σπουδές κιθάρας και θεωρίας της μουσικής. Ξεκίνησε την καριέρα της στο τέλος της δεκαετίας του 1960 σε ηλικία 16 ετών. Εμφανίστηκε πρώτη φορά στο τραγούδι το 1969 ερμηνεύοντας δύο τραγούδια στο «Ένα Χαμόγελο» των Δήμου Μούτση και Νίκου Γκάτσου.

'Οπως αφηγείται η ίδια, "*Ένα Χαμόγελο*" *και η γνωριμία μου με τον Δήμο Μούτση. Ήταν ο πρώτος άνθρωπος που πίστεψε στη φωνή μου. Παράλληλη ήταν και η γνωριμία μου με τον Νίκο Γκάτσο. Ο Δήμος γνώρισε μια κοπέλα, που με την κιθαρούλα της τραγουδούσε στις μπουάτ, στο στιλ της δεκαετίας του 1960. Νέο κύμα. Τότε το ρεπερτόριό μου αυτό ήταν. Συν κάτι από Θεοδωράκη, Ντίλαν και Μπαέζ. Και κατάφερε να μου αποσπάσει μια φωνή που την έκρυβα. Τραγουδούσα ως τότε χαμηλά, απαλά. Και έβγαλε από μέσα μου μια φωνή πιο δυνατή, πιο δυναμική. Η επαφή μου με τον Δήμο Μούτση και τον Νίκο Γκάτσο ήταν το θεμέλιο.*

Στην μακρόχρονη καριέρα της, η Δήμητρα Γαλάνη έχει αναδείξει ως παραγωγός σημαντικούς νέους

τραγουδοποιούς, έχει δώσει συνθέσεις της σε άλλους ερμηνευτές, έχει γράψει μουσική για τον κινηματογράφο, την τηλεόραση και το θέατρο και έχει βραβευτεί επανειλημμένα για το έργο της σε μουσικούς διαγωνισμούς και ετήσια φεστιβάλ για το θέατρο και τον κινηματογράφο.

Πάμε όμως τώρα στην άλλη μεριά του Ατλαντικού να γνωρίσουμε έναν κύριο που γεννήθηκε στο τέλος του 19ου αιώνα και θεωρείται ως «ο Πρύτανης των Αμερικανών συνθετών».

Ο **Άρον Κόουπλαντ** (*Aaron Copland*, 14 Νοεμβρίου 1900 – 2 Δεκεμβρίου 1990)
ήταν Αμερικανός συνθέτης, δάσκαλος στη σύνθεση μουσικής και συγγραφέας.

. Οι ανοικτές, αργά μεταβαλλόμενες αρμονίες στη μουσική του είναι χαρακτηριστικές αυτού που πολλοί θεωρούν «ήχο της αμερικανικής μουσικής», ανακλητικό των απέραντων αμερικανικών τοπίων και του πνεύματος των πρωτοπόρων εποικιστών της Δύσεως. Είναι γνωστότερος για τα έργα που συνέθεσε από το 1930 μέχρι το 1950 περίπου, με ένα κάπως επιτηδευμένα προσβάσιμο ύφος, που συχνά αναφέρεται ως «λαϊκίστικο» και από τον ίδιο ως «vernacular» («δημώδες»). Κάποια από αυτά τα έργα είναι τα χοροδράματα *Appalachian Spring*, *Billy the Kid* και *Rodeo*, η *Fanfare for the Common Man* και η 3η Συμφωνία του. Εκτός από τα μπαλέτα και τα συμφωνικά έργα του, ο Κόουπλαντ έγραψε και μουσική δωματίου, όπερα και άλλα φωνητικά έργα, καθώς και μουσική για τον κινηματογράφο.

Ο Κόουπλαντ γεννήθηκε στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης, ως παιδί Εβραίων μεταναστών από τη Λιθουανία. Μετά από τα πρώτα του μαθήματα μουσικής με τον συνθέτη Ρούμπιν Γκόλντμαρκ, ταξίδεψε στο Παρίσι, όπου μελέτησε αρχικώς με τους Ισιντόρ Φιλίπ και Πωλ Βιντάλ, ενώ στη συνέχεια με την περίφημη μουσικοδιδασκάλισσα Νάντια Μπουλανζέ. Σπούδασε τρία χρόνια με την Μπουλανζέ, της οποίας η εκλεκτική προσέγγιση στη μουσική συνετέλεσε στο ευρύτητα των προτιμήσεών του. Αποφασισμένος κατά την επιστροφή του στις ΗΠΑ να ακολουθήσει σταδιοδρομία συνθέτη, ο Κόουπλαντ έδωσε διαλέξεις-συναυλίες, συνέθεσε έργα επί παραγγελία και δίδαξε για λίγο. Βρήκε τη σύνθεση ορχηστρικής μουσικής του μοντερνιστικού ρεύματος που είχε υιοθετήσει στο εξωτερικό μια οικονομικά αντίρροπη προσέγγιση, ιδίως με υπόβαθρο τη Μεγάλη οικονομική ύφεση. Στα μέσα της δεκαετίας του στράφηκε σε ένα πιο «προσβάσιμο» μουσικό στιλ, που αντανακλούσε τη γερμανική ιδέα της *Gebrauchsmusik* («χρηστικής μουσικής»), μιας μουσικής ικανής να υπηρετήσει μουσικούς και ευρύτερους καλλιτεχνικούς σκοπούς. Στα χρόνια της οικονομικής κρίσης, ο Κόουπλαντ ταξίδεψε πολύ στην Ευρώπη, στην Αφρική και στο Μεξικό, όπου δημιούργησε μια σημαντική φιλία με τον Μεξικανό συνθέτη Κάρλος Τσάβες, ενώ άρχισε να συνθέτει τα γνωστότερα έργα του.

Μετά τον πόλεμο, ο Κόουπλαντ έμαθε ότι ο Στραβίνσκι και άλλοι συνθέτες είχαν αρχίσει να μελετούν τη χρήση των δωδεκαφθογγικών σειριακών τεχνικών του Άρνολντ Σένμπεργκ. Μετά τη γνωριμία του και με τα έργα του Γάλλου συνθέτη Πιερ Μπουλέζ, ενσωμάτωσε αρκετές σειριακές τεχνικές στο «Κουαρτέτο για πιάνο» (1950), στη «Φαντασία για πιάνο» (1957),
στις *Connotations* για ορχήστρα (1961) και στο *Inscape* για ορχήστρα (1967). Μετά το 1960 ο Κόουπλαντ δραστηριοποιήθηκε και στη διεύθυνση ορχήστρας, καθώς υπήρξε συχνά προσκεκλημένος μαέστρος σε ορχήστρες στις ΗΠΑ και τη Μεγάλη Βρετανία, ενώ πραγματοποίησε μια σειρά

ηχογραφήσεων της μουσικής του.

Ο Κόουπλαντ πέθανε στο Σλήπυ Χόλοου της Νέας Υόρκης σε ηλικία 90 ετών.

Στις 14 Νοεμβρίου, έχουμε τις γεννήσεις κι άλλων σπουδαίων μουσικών καλλιτεχνών και θα τις παρουσιάσουμε αύριο.

Source URL:http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=en/node/2133